

DREPTUL SOCIETĂȚILOR COMERCIALE

Dreptul european al societăților comerciale este codificat parțial în Directiva (UE) 2017/1132, iar statele membre continuă să aplice propriile lor legi în acest domeniu, pe care le modifică din când în când pentru a se alinia la directivele și regulamentele UE. Eforturile depuse în prezent pentru elaborarea unui drept al societăților comerciale și a unui cadru de guvernare corporativă modern și eficient pentru întreprinderile, investitorii și angajații europeni urmăresc să îmbunătățească mediul de afaceri din UE.

TEMEI JURIDIC

Articolul 49, articolul 50 alineatul (1), articolul 50 alineatul (2) litera (g) și articolul 54 al doilea paragraf din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE).

OBIECTIVE

Un cadru eficace de guvernare corporativă creează un mediu de afaceri pozitiv pe piața internă la nivel european. Prin armonizarea dreptului societăților comerciale se urmărește promovarea realizării libertății de stabilire (titlul IV, capitolul 2 din TFUE), precum și punerea în aplicare a dreptului fundamental prevăzut la articolul 16 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, libertatea de a desfășura o activitate comercială, în limitele prevăzute la articolul 17 din Cartă (dreptul la proprietate) ([4.1.2](#)).

Articolul 49 al doilea paragraf din TFUE garantează dreptul de a iniția și exercita activități independente, precum și dreptul de a constitui și administra întreprinderi, în special societăți și firme ([2.1.4](#)).

Obiectivul normelor UE în acest domeniu este de a permite înființarea întreprinderilor oriunde în UE, profitând de libera circulație a persoanelor, a serviciilor și a capitalurilor ([2.1.3](#)), de a oferi protecție acționarilor și altor părți care au un interes special în societăți, a crește eficiența și competitivitatea întreprinderilor și de a încuraja întreprinderile care își au sediul în diferite state membre să întreprindă o cooperare transfrontalieră ([2.1.5](#)).

Piața internă implică crearea de societăți la nivel european. În prezent, în UE există aproximativ 24 de milioane de societăți, dintre care aproximativ 80 % sunt societăți cu răspundere limitată. Având în vedere că aproximativ 98-99 % dintre societățile cu răspundere limitată sunt întreprinderi mici și mijlocii (IMM-uri), întreprinderile trebuie să poată acționa în întreaga Uniune în conformitate cu un cadru juridic uniform.

REALIZĂRI

A. Un set minim de obligații comune

Deși nu există un drept european codificat al societăților comerciale propriu-zis, armonizarea normelor naționale de drept al societăților a creat standarde minime și include domenii cum ar fi protejarea intereselor și drepturilor acționarilor, norme privind ofertele publice de cumpărare a societăților pe acțiuni, comunicarea informațiilor privind sucursalele, fuziunile și divizările, norme minime aplicabile societăților cu răspundere limitată cu asociat unic, raportarea financiară și contabilitatea, acordarea unui acces mai ușor și mai rapid la informații referitoare la societăți și impunerea anumitor obligații de comunicare a informațiilor de către societăți. Totuși, pachetul din 2019 privind dreptul societăților comerciale a simplificat numeroase norme care se aplicau anterior în temeiul mai multor instrumente ale UE.

1. Înființarea unei societăți, capitalul și cerințele de comunicare a informațiilor

Prima directivă a Consiliului (Directiva 68/151/CEE), care datează din 1968, a fost modificată de mai multe ori și a fost înlocuită în cele din urmă de [Directiva \(UE\) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului privind anumite aspecte ale dreptului societăților comerciale](#). Ea a urmărit să faciliteze și să accelereze accesul publicului la informațiile referitoare la societăți și se referă, printre altele, la valabilitatea obligațiilor asumate de acestea și la nulitate. Directiva se aplică tuturor societăților pe acțiuni și societăților cu răspundere limitată. A doua directivă a Consiliului (Directiva 77/91/CEE din 1976), înlocuită și ea de [Directiva \(UE\) 2017/1132](#)^[1], se referea doar la societățile pe acțiuni; constituirea acestor societăți necesită un capital social minim (în prezent, 25 000 EUR), ceea ce reprezintă o garanție pentru creditori și o compensație pentru responsabilitatea limitată a membrilor. Se prevăd, de asemenea, norme privind menținerea și modificarea capitalului și o cerință minimă de conținut al actelor constitutive ale societăților pe acțiuni. [A 12-a directivă privind dreptul societăților comerciale \(Directiva 2009/102/CE din 16 septembrie 2009\)](#) stabilește un cadru pentru societățile comerciale cu răspundere limitată cu asociat unic, în cadrul cărora toate acțiunile sunt deținute de un acționar unic.

2. Societăți care desfășoară activități în mai multe țări

Directiva (UE) 2017/1132 privind anumite aspecte ale dreptului societăților comerciale a introdus obligația de publicitate pentru sucursalele societăților comerciale din alte state membre. Aceasta a vizat societățile din UE care înființează filiale într-un alt stat membru sau societățile din țări terțe care înființează filiale în UE. La 29 martie 2023, Comisia a adoptat o [propunere](#) de directivă privind extinderea și îmbunătățirea în continuare a utilizării instrumentelor și proceselor digitale în dreptul societăților comerciale. Scopul său este de a îmbunătăți transparența și încrederea în mediul de afaceri de pe piața unică.

[Directiva 2014/86/UE](#) a Consiliului din 8 iulie 2014 privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre introduce,

[1]Modificată ultima dată de Directiva (UE) 2019/1151 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iunie 2019 în ceea ce privește utilizarea instrumentelor și a proceselor digitale în contextul dreptului societăților comerciale, JO L 186, 11.7.2019, p. 80.

pentru grupurile de societăți din state membre diferite, norme fiscale neutre din punctul de vedere al concurenței. Nu se aplică dubla impozitare dividendelor distribuite de către o filială aflată într-un stat membru societății-mamă aflate într-un alt stat membru (a se vedea, de asemenea, [Directiva 2008/7/CE a Consiliului din 12 februarie 2008](#) privind impozitarea indirectă a majorării de capital).

[Directiva 2004/25/CE privind ofertele publice](#) de cumpărare vizează stabilirea unor orientări minime referitoare la desfășurarea cumpărărilor de societăți care intră sub incidența dreptului unui stat membru. Aceasta stabilește standarde minime pentru ofertele publice de cumpărare sau pentru schimbarea conducerii societăților comerciale și urmărește protejarea acționarilor minoritari, a angajaților și a altor părți interesate. Pentru a permite societăților comerciale cu răspundere limitată să își exercite libertatea de stabilire pe piața unică, [Directiva \(UE\) 2017/1132](#) abordează interconectarea registrelor centrale, a registrelor comerțului și a registrelor societăților (registrele întreprinderilor) și armonizează garanțiile necesare în întreaga UE pentru protejarea intereselor acționarilor societăților comerciale și ale terților în cazul divizărilor sau fuziunilor într-o singură țară, precum și al fuziunilor transfrontaliere între o societate cu responsabilitate limitată și o societate comercială pe acțiuni.

În plus, [Regulamentul de punere în aplicare \(UE\) 2021/1042 al Comisiei](#) stabilește specificațiile tehnice și procedurile necesare pentru sistemul de interconectare a registrelor întreprinderilor.

3. Restructurarea societăților (fuziuni și divizări, transferuri ale sediului)

Transferul sediului social al unei societăți pe acțiuni dintr-un stat membru în altul, precum și fuziunea sau divizarea acesteia sunt aspecte inerente ale libertății de stabilire garantate de articolele 49 și 54 din TFUE (a se vedea hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene^[2] în [cauza Cartesio](#)). Cu toate acestea, principiul libertății de stabilire nu garantează că o societate care se mută din statul membru de origine într-un alt stat membru își poate păstra statutul de societate reglementată de dreptul statului membru în care a fost constituită.

Acționarii și terții beneficiază de aceleași garanții cu ocazia restructurărilor societăților (fuziuni și divizări). Normele privind fuziunile dintre societățile cu răspundere limitată și societățile comerciale pe acțiuni, precum și privind diviziunile acestora au fost modificate prin [Directiva \(UE\) 2017/1132](#), care, în plus, garantează protecția acționarilor, creditorilor și angajaților.

Posibilitatea de a-și desfășura activitatea dincolo de frontierele naționale este un aspect important din viața unei societăți și poate include efectuarea unei fuziuni, divizări sau transformări transfrontaliere, oferindu-i șansa de a supraviețui și de a se dezvolta, de exemplu, prin exploatarea unor noi oportunități de afaceri în alte state membre sau prin adaptarea la condițiile în schimbare de pe piață. În ceea ce privește transformările, fuziunile și divizările transfrontaliere, Parlamentul European și Consiliul au adoptat în noiembrie 2019 [Directiva \(UE\) 2019/2121](#). Directiva urmărește să elimine obstacolele nejustificate din calea libertății de stabilire a societăților comerciale din UE pe piața unică prin facilitarea transformărilor, fuziunilor și divizărilor transfrontaliere

[2]Cauza C-210/06 EU:C:2008:723, punctele 111-113.

și introduce proceduri cuprinzătoare pentru aceste operațiuni și norme suplimentare pentru fuziunile transfrontaliere ale societăților comerciale cu răspundere limitată stabilite într-un stat membru al UE. De asemenea, directiva prevede norme similare privind drepturile de participare a angajaților și urmărește să garanteze că ei sunt informați în mod corespunzător și consultați cu privire la efectele previzibile ale acestor operațiuni. Drepturile acționarilor minoritari și ale acționarilor fără drept de vot sunt mai bine protejate, în timp ce creditorii societăților în cauză beneficiază de garanții mai clare și mai fiabile.

Problema transferului transfrontalier al sediului social nu a fost încă soluționată. În [Cauza C-106/16, Polbud](#), CJUE în răspunsul la o întrebare preliminară, aduce mai multe precizări cu privire la condițiile „libertății de stabilire”, afirmând că aceasta se aplică și în cazul transferului sediului social al unei societăți constituite în conformitate cu dreptul unui stat membru pe teritoriul unui alt stat membru, în scopul transformării într-o societate care intră sub incidența dreptului acestuia din urmă.

4. Garanțiile privind situația financiară a societăților

Pentru ca informațiile furnizate prin intermediul documentelor contabile să fie echivalente în toate statele membre, Directiva [2006/43/CE](#) și Directiva [2013/34/UE](#) prevăd ca documentele contabile ale unei societăți (conturile anuale, conturile consolidate și aprobarea persoanelor însărcinate cu auditul legal al acestor conturi) să ofere o viziune corectă și fidelă asupra activelor, pasivelor, situației financiare și profitului sau pierderilor societății. Directiva 2006/43/CE urmărește să îmbunătățească fiabilitatea situațiilor financiare ale societăților prin stabilirea unor cerințe minime aplicabile auditului legal al conturilor anuale și al conturilor consolidate. Directiva 2013/34/UE simplifică cerințele de raportare financiară pentru microîntreprinderi în vederea consolidării competitivității acestora și introduce, de asemenea, obligația societăților cotate la bursă în UE de a furniza o declarație privind guvernanta corporativă în raportul lor anual. [Regulamentul \(CE\) nr. 1606/2002](#) privind aplicarea standardelor internaționale de contabilitate armonizează informațiile financiare ale societăților cotate la bursă, pentru a garanta protecția investitorilor. [Regulamentul \(UE\) 2015/848 din 20 mai 2015 privind procedurile de insolvență](#) (întemeiat pe articolul 81 din TFUE privind cooperarea judiciară în materie civilă) contribuie la soluționarea conflictelor de jurisdicție și a conflictelor de legi și asigură recunoașterea hotărârilor pe întreg teritoriul UE. Regulamentul nu armonizează drepturile materiale ale insolvenței din statele membre, ci stabilește norme comune privind instanța competentă să deschidă procedura de insolvență, dreptul aplicabil și recunoașterea hotărârilor judecătorești. Obiectivul său principal este de a evita transferul activelor sau al procedurilor judiciare dintr-un stat membru în altul. [Directiva \(UE\) 2019/1023](#) urmărește să ofere o „a doua șansă pentru antreprenori”. Această directivă abordează preocupările exprimate de un număr mare de investitori cu privire la riscul unor proceduri de insolvență îndelungate sau complexe în străinătate, pe care le evocă ca principal motiv pentru a nu investi în afara țării lor.

5. Exercițarea transfrontalieră a drepturilor acționarilor

[Directiva 2007/36/CE](#) [modificată prin [Directiva 2014/59/UE](#) și prin [Directiva \(UE\) 2017/828](#)] privind exercițarea anumitor drepturi ale acționarilor în cadrul

societăților comerciale cotate la bursă înlătură principalele obstacole din calea votului transfrontalier în cadrul societăților cotate la bursă care își au sediul social într-un stat membru, prin introducerea unor cerințe speciale pentru anumite drepturi ale acționarilor în cadrul adunării generale. De asemenea, Directiva prevede anumite drepturi pentru acționarii societăților cotate la bursă, inclusiv accesul în timp util la informațiile relevante privind adunările generale și simplificarea votului prin procură. [Directiva \(UE\) 2017/828](#) încurajează implicarea acționarilor și introduce cerințe specifice în ceea ce privește identificarea acționarilor, transmiterea de informații, facilitarea exercitării drepturilor acționarilor, transparența investitorilor instituționali, a administratorilor de active și a consilierilor de vot, remunerația conducătorilor și tranzacțiile cu părți afiliate.

6. Raportarea de către societăți

UE prevede norme privind informațiile financiare care trebuie prezentate de societăți și privind auditurile pentru a îmbunătăți fiabilitatea situațiilor financiare.

a. Raportarea financiară

Toate societățile cu răspundere limitată trebuie să întocmească situații financiare pentru a monitoriza sănătatea activității lor și pentru a oferi o imagine fidelă a situației lor financiare. În [Directiva 2013/34/UE](#) (Directiva contabilă), UE a introdus norme pentru a asigura o raportare financiară coerentă și comparabilă în întreaga UE.

b. Raportarea de către societăți a unor informații privind durabilitatea

Normele UE impun și ca anumite societăți să prezinte anual rapoarte privind impactul social și de mediu și riscurile legate de activitățile lor. Acest lucru ajută investitorii, organizațiile societății civile, consumatorii, factorii de decizie politică și alte părți interesate să evalueze performanța nefinanciară a marilor companii și încurajează întreprinderile să dezvolte o abordare responsabilă a afacerilor.

[Directiva 2014/95/UE](#) (Directiva privind prezentarea de informații nefinanciare) stabilește normele privind prezentarea de informații nefinanciare și de informații privind diversitatea de către anumite mari companii. Acestea acoperă domenii precum aspectele de mediu, chestiunile sociale și tratamentul angajaților, respectarea drepturilor omului, combaterea corupției și a mitei, precum și diversitatea în consiliile de administrație ale întreprinderilor (de exemplu, la nivelul vârstei, genului, educației și experienței profesionale). Directiva se aplică marilor companii de interes public cu peste 500 de angajați.

La 5 ianuarie 2023, a intrat în vigoare [Directiva privind raportarea de către întreprinderi de informații privind durabilitatea \[\(UE\) 2022/2464\]](#). Directiva modernizează normele privind informațiile sociale și de mediu pe care întreprinderile sunt obligate să le raporteze. Un set mai larg de întreprinderi mari, precum și de IMM-uri cotate la bursă, vor trebui să raporteze cu privire la durabilitate.

Noile norme vor asigura accesul la informațiile necesare pentru evaluarea riscurilor de investiții generate de schimbările climatice și de alte aspecte legate de durabilitate, creând o cultură a transparenței cu privire la impactul întreprinderilor asupra oamenilor și a mediului. Costurile de raportare vor fi reduse pentru întreprinderi pe termen mediu și lung prin armonizarea informațiilor care trebuie furnizate.

B. Entități juridice din UE

Entitățile juridice europene se aplică pe întreg teritoriul UE și coexistă cu entitățile naționale.

1. Societatea europeană (SE)

După o lungă perioadă în care nu au existat progrese în privința acestui dosar (30 de ani de negocieri), Consiliul a adoptat cele două instrumente legislative necesare pentru înființarea unei societăți europene, și anume [Regulamentul \(CE\) nr. 2157/2001](#) privind statutul societății europene și Directiva 2001/86/CE de completare a statutului societății europene în ceea ce privește implicarea lucrătorilor. El permite ca o societate să se constituie pe teritoriul Uniunii sub forma unei societăți pe acțiuni, care poartă denumirea latină de „Societas Europaea” (SE). Societățile din cel puțin două state membre care doresc să se constituie ca SE au la dispoziție mai multe opțiuni: fuziunea, înființarea unui holding, crearea unei filiale sau transformarea în SE. SE trebuie să aibă forma unei societăți de capital. Pentru ca aceste societăți să aibă o dimensiune rezonabilă, li se impune un capital minim de 120 000 EUR.

Directiva 2001/86/CE urmărește să garanteze că, prin constituirea unei SE, nu se ajunge la dispariția sau destabilizarea practicilor de implicare a lucrătorilor existente în societățile care participă la constituirea acelei SE.

2. Societatea cooperativă europeană (SCE)

Regulamentul (CE) nr. 1435/2003 privind statutul societății cooperative europene (SCE) stabilește un adevărat statut juridic unic al SCE. Acesta permite înființarea unei societăți cooperative de către persoanele care locuiesc în state membre diferite sau de către entități juridice constituite în temeiul legislațiilor din state membre diferite. Înzestrate cu un capital minim de 30 000 EUR, aceste noi SCE își pot exercita activitatea oriunde în cadrul pieței unice, având personalitate juridică, set de norme și structură unice.

Directiva 2003/72/CE completează acest statut în special în ceea ce privește implicarea lucrătorilor în cadrul SCE, pentru a garanta că, prin constituirea unei SCE, nu se ajunge la dispariția sau la destabilizarea practicilor de implicare a lucrătorilor existente în cadrul entităților care participă la constituirea acelei SCE.

3. Grupul European de Interes Economic (GEIE)

[Regulamentul \(CEE\) nr. 2137/85](#) al Consiliului stabilește un statut pentru Grupurile Europene de Interes Economic (GEIE). GEIE, care dispune de capacitate juridică, oferă societăților dintr-un stat membru posibilitatea de a coopera în cadrul unei societăți mixte (de exemplu, de a facilita sau dezvolta activitățile economice ale membrilor săi, fără a obține însă profit pentru el însuși) cu societăți sau persoane fizice din alte state membre, profiturile fiind repartizate între membri. GEIE nu poate face un apel la subscripție publică.

4. Societatea privată europeană (SPE)

Propunerea Comisiei din 2008 privind un statut al societății private europene cu răspundere limitată (Societas Privata Europaea) viza să faciliteze activitatea IMM-urilor pe piața internă, să îmbunătățească performanța lor pe piață și să crească

competitivitatea acestora prin facilitarea înființării și funcționării lor. Propunerea nu a fost menită să reglementeze aspecte legate de dreptul muncii, legislația fiscală, contabilitate sau insolvența societății. Ea a trebuit însă să fie retrasă în 2014 din cauza preocupărilor exprimate în Parlamentul European cu privire la protejarea drepturilor de participare ale lucrătorilor.

5. Societatea comercială cu răspundere limitată cu asociat unic

Propunerea Comisiei din 2014 de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind societățile comerciale cu răspundere limitată cu asociat unic (Societas Unius Personae) a urmărit să faciliteze înființarea unei astfel de societăți cu acționar unic la nivel transfrontalier în UE. Întrucât Comisia pentru ocuparea forței de muncă și afaceri sociale a Parlamentului a exprimat preocupări serioase cu privire la participarea sindicatelor la procesul de elaborare a propunerii, aceasta a fost și ea retrasă în cele din urmă în 2018.

ROLUL PARLAMENTULUI EUROPEAN

Parlamentul a reușit întotdeauna să modifice legislația, printre altele pentru a apăra participarea lucrătorilor în cadrul societăților sau pentru a face progrese în direcția creării a diferite forme de societăți europene, în vederea facilitării activităților transfrontaliere ale întreprinderilor. În februarie 2007, Parlamentul a solicitat Comisiei să prezinte o propunere privind o societate privată europeană adaptată nevoilor IMM-urilor și să pregătească o revizuire a statutului societății europene, astfel încât să fie simplificate dispozițiile privind constituirea acestui tip de întreprinderi. În urma retragerii celor două propuneri de regulament privind asociația și, respectiv, societatea mutuală europeană, Parlamentul a invitat Comisia să relanseze aceste proiecte. În cele din urmă, la 5 septembrie 2023, Comisia a adoptat [propunerea privind asociațiile transfrontaliere europene](#). Proiectul de directivă va îmbunătăți funcționarea pieței interne prin eliminarea barierelor juridice și administrative. Acest lucru va crea condiții de concurență echitabile între asociațiile non-profit din UE care doresc să își desfășoare activitatea în mai multe state membre. Parlamentul a făcut apel, de asemenea, la instituirea unui cadru juridic corespunzător pentru fundații. La 8 februarie 2012, Comisia a prezentat o propunere de Regulament al Consiliului privind statutul unei fundații europene, „Fundatio Europaea”, care urmărea să simplifice activitatea acestor organizații înspre bine public, în întreaga UE.

În [rezoluția sa din 14 iunie 2012 referitoare la viitorul dreptului european al societăților comerciale](#), Parlamentul consideră că formele de societăți ale Uniunii, care vin în completarea formelor existente în temeiul legislației naționale, au un potențial considerabil și ar trebui dezvoltate și promovate în continuare. Pentru a aborda problemele specifice ale IMM-urilor, Parlamentul a îndemnat Comisia să depună în continuare eforturi pentru a adopta [statutul societății private europene \(SPE\)](#). Ca răspuns la Comunicarea Comisiei privind acest subiect, Parlamentul a adoptat în februarie 2013 o rezoluție referitoare la o nouă strategie a UE privind responsabilitatea socială a întreprinderilor. Rezoluția sa din 14 martie 2013 referitoare la statutul societăților mutuale europene cuprinde recomandări adresate Comisiei privind un astfel de statut. În sfârșit, Parlamentul European a solicitat, în numeroase rânduri, să se adopte o directivă privind transferul transfrontalier al sediului social, prin

intermediul mai multor rezoluții și întrebări cu solicitare de răspuns oral în care și-a exprimat regretul pentru actuala absență a unor norme comune, care afectează mobilitatea întreprinderilor și, implicit, libertatea de stabilire^[3]. [Directiva \(UE\) 2019/2121 din 27 noiembrie 2019 de modificare a Directivei \(UE\) 2017/1132 în ceea ce privește transformările, fuziunile și divizările transfrontaliere](#) a fost adoptată la sfârșitul lui 2019.

În [Rezoluția Parlamentului din 13 iunie 2017 referitoare la fuziunile și divizările transfrontaliere](#), s-a atras atenția asupra drepturilor acționarilor minoritari și a normelor privind protecția creditorilor, precum și asupra procedurilor lungi și complexe necesare pentru a efectua o divizare transfrontalieră. Parlamentul a solicitat în repetate rânduri și elaborarea unei propuneri privind transferul transfrontalier al sediilor sociale (a 14-a directivă privind dreptul societăților comerciale).

Parlamentul a primit mai multe petiții legate de digitalizarea dreptului UE al societăților comerciale și de operațiunile transfrontaliere. Comisia pentru petiții solicită de obicei Comisiei Europene să furnizeze informații pe această temă sau să formuleze o opinie cu privire la problemele ridicate de petiționari (4.1.5).

În mai 2017, Parlamentul European a adoptat o rezoluție referitoare la Planul de acțiune al [UE privind guvernarea electronică prin care a invitat](#) Comisia să analizeze noile posibilități de a promova soluțiile digitale pentru îndeplinirea formalităților pe tot parcursul ciclului de viață al unei societăți și a subliniat importanța de a interconecta registrele comerțului. Parlamentul dispune de numeroase studii de cercetare în favoarea unor facilități digitale în acest domeniu^[4].

În aprilie 2019, [Parlamentul a adoptat amendamente substanțiale](#) la propunerea Comisiei de modificare a Directivei (UE) 2017/1132 în ceea ce privește transformările, fuziunile și divizările transfrontaliere, prevăzând norme suplimentare privind fuziunile transfrontaliere ale societăților comerciale pe acțiuni.

În iulie 2019, Parlamentul a adoptat [Directiva \(UE\) 2019/1151](#) de modificare a Directivei (UE) 2017/1132 în ceea ce privește utilizarea instrumentelor și a proceselor digitale în contextul dreptului societăților comerciale, care este menită să faciliteze înființarea de întreprinderi prin mijloace electronice și să promoveze operațiunile online pe parcursul ciclurilor de viață ale societăților. Nu toate statele membre au pus la dispoziție până acum un set complet de proceduri de înregistrare online pentru întreprinderi, deși înregistrarea online este, în medie, de două ori mai rapidă și poate fi de până la trei ori mai ieftină decât formatele tradiționale pe suport de hârtie. În prezent, Parlamentul analizează [propunerea](#) Comisiei din 29 martie 2023 de a extinde și a îmbunătăți în continuare utilizarea instrumentelor și proceselor digitale în dreptul societăților comerciale și de modificare a Directivei (UE) 2017/1132.

La 1 iunie 2023, Parlamentul și-a adoptat [poziția](#) cu privire la o [propunere de directivă privind diligența necesară a întreprinderilor în materie de durabilitate](#). Legislația

[3]A se vedea, de exemplu, rezoluțiile sale [din 25 octombrie 2007 referitoare la societățile private europene și la a paisprezecea directivă în domeniul dreptului societăților comerciale privind transferul sediului societății](#) și din [13 iunie 2017 referitoare la fuziunile și divizările transfrontaliere](#).

[4]Godel, M. I. *et al.*, [Reducing Costs and Barriers for Businesses in the Single Market](#), Direcția Generală Politici Interne, Departamentul tematic pentru politici economice și științifice, aprilie 2016; van Veenstra, A. F. *et al.*, [Ubiquitous Developments of the Digital Single Market](#), Direcția Generală Politici Interne, Departamentul tematic pentru politici economice și științifice, octombrie 2013.

propusă ar obliga întreprinderile să identifice și, dacă este necesar, să prevină, să pună capăt sau să atenueze impactul negativ al activităților lor, inclusiv al celor ale partenerilor lor de afaceri, asupra drepturilor omului și a mediului. Printre acestea se numără munca copiilor, sclavia, exploatarea prin muncă, poluarea, degradarea mediului și pierderea biodiversității.

Această fișă informativă a fost redactată de Departamentul tematic pentru drepturile cetățenilor și afaceri constituționale al Parlamentului European.

Udo Bux / Mariusz Maciejewski

11/2023

